

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **P. K. (poprzednio: K.)**,
skazanego z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 17 września 2025 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 17 grudnia 2024 r., sygn. akt IV Ka 1123/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie
z dnia 18 kwietnia 2024 r., sygn. akt IV K 1197/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

W sprawie złożonej podmiotowo P. K. (obecnie: K.), wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 18 kwietnia 2024 r., sygn. akt IV K 1197/21, został uznany za winnego ciągu przestępstw określonych z art. 291 §

1 k.k., popełnionych wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, polegających na tym, że:

1. w nieustalonym dokładnie czasie, w okresie od 13 czerwca 2018 r. do 13 marca 2019 r. pomagali do ukrycia motoru marki A. o wartości 4350 euro, wiedząc, że pochodzi on z dokonanej na terenie Niemiec kradzieży, w ten sposób, że brali udział w przetransportowaniu tego pojazdu, a następnie jego ukryciu w uprzednio wynajętym w tym celu przez P. K. garażu przy ul. [...] w S., do którego kluczami dysponował po dniu 28 lutego 2019 r. także B. O. działając w ten sposób na szkodę H. B.; tj. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k., a w K. M. - czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. w nieustalonym dokładnie czasie, w okresie od 11 sierpnia 2018 r. do 13 marca 2019 r. pomagali do ukrycia motoru marki K. o wartości 3700 euro, wiedząc, że pochodzi on z dokonanej na terenie Niemiec kradzieży w ten sposób, że brali udział w przetransportowaniu tego pojazdu, a następnie jego ukryciu w uprzednio wynajętym w tym celu przez P. K. garażu przy ul. [...] w S., do którego kluczami po dniu 28 lutego 2019r. dysponował także B. O. działając w ten sposób na szkodę M. S.;

3. w nieustalonym dokładnie czasie, w okresie od 9 października 2018 r. do 13 marca 2019 r. pomagali do ukrycia motoru marki H. o wartości 10.000 euro, wiedząc, że pochodzi on z dokonanej na terenie Niemiec kradzieży w ten sposób, że brali udział w jego przetransportowaniu, a następnie ukryciu w uprzednio wynajętym w tym celu przez P. K. garażu przy ul. [...] w S., do którego kluczami dysponował po dniu 28 lutego 2019 r., także B. O. działając w ten sposób na szkodę A. T.;

4. w nieustalonym dokładnie czasie, w okresie od 18 października 2018 r. do 13 marca 2019 r. pomagali do ukrycia motoru marki K. o wartości 7.000 euro, wiedząc, że pochodzi on z dokonanej na terenie Niemiec kradzieży w ten sposób, że brali udział w przetransportowaniu tego pojazdu, a następnie jego ukryciu w uprzednio wynajętym w tym celu przez P. K. garażu przy ul. [...] w S., do którego kluczami dysponował po dniu 28 lutego 2019 r., także B. O. działając w ten sposób na szkodę T. S.;

5. w nieustalonym dokładnie czasie, w okresie od 4 listopada 2018 r. do 13 marca 2019 r. pomagali do ukrycia motoru marki Y. o wartości 8500 euro, wiedząc, że pochodzi on z dokonanej na terenie Niemiec kradzieży w ten sposób, że brali udział w przetransportowaniu tego pojazdu, a następnie jego ukryciu w uprzednio wynajętym w tym celu przez P. K. garażu przy ul. [...] w S., do którego kluczami dysponował po dniu 28 lutego 2019 r. także B. O. działając w ten sposób na szkodę F. W.;

6. w nieustalonym dokładnie czasie, w okresie od 29 grudnia 2018 r. do 13 marca 2019 r. pomagali do ukrycia motoru marki S. o wartości 6000 euro, wiedząc, że pochodzi on z dokonanej na terenie Niemiec kradzieży w ten sposób, że brali udział w przetransportowaniu tego pojazdu, a następnie jego ukryciu w uprzednio wynajętym w tym celu przez P. K. garażu przy ul. [...] w S., do którego kluczami dysponował od dnia 28 lutego 2019 r., także B. O. działając w ten sposób na szkodę A. D.;

za który to ciąg przestępstw, na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k., wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 30 każda stawka.

Od tego wyroku apelację wnieśli obrońcy oskarżonego.

Pierwszy z nich, podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia (art. 14 § 1 k.p.k. w zw. art. 399 k.p.k. w zw. art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.; art. 7 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mającego wpływ na jego treść, a także podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności kary – wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w sprawie, ewentualnie jego zmianę i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich przypisanych mu przestępstw.

Drugi z obrońców, podnosząc zarzuty mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania (art. 7 k.p.k.; art. 410 k.p.k.), błędu w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę wyroku oraz rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie

oskarżonego P. K. w całości od przypisanych mu czynów, ewentualnie obniżenie kary wymierzonej oskarżonemu P. K. do roku pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 17 grudnia 2024 r., sygn. akt IV Ka 1123/24, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od orzeczenia Sądu II instancji kasację wniósł obrońca skazanego, który podniósł zarzuty mającej istotny wpływ na treść orzeczenia, rażącej obrazę przepisów postępowania:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli odwoławczej, tj. w zakresie apelacji obrońcy skazanego P. K., a to poprzez nienależyte i nierzetelne:

- ustosunkowanie się do zarzutu obrazę przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego materiału dowodowego, w zakresie jakim Sąd Rejonowy uznał, iż oskarżony P. K.1 wspólnie i w porozumieniu ze współoskarżonymi brał udział w przetransportowaniu motocykli, a następnie ukrywał je w uprzednio wynajętych w tym celu garażach,

- ustosunkowanie się do zarzutu obrazę przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego materiału dowodowego, skutkującą błędnym przyznaniem waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego H. K. złożonym w toku postępowania przygotowawczego,

- ustosunkowanie się do zarzutu obrazę przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego materiału dowodowego, skutkującą błędnym uznaniem wyjaśnień B. O. za wiarygodne w zakresie jakim twierdził, że o pomoc w transporcie motocykli poprosił go P. K.,

- ustosunkowanie się do zarzutu obrazę przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego materiału dowodowego, skutkującą błędnym uznaniem wyjaśnień B. O. za niewiarygodne i kłamliwe w zakresie jakim zaprzeczał on, że w procederze transportu motorów brał udział oskarżony P. K., jako że wyjaśnienia w tym zakresie są sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego H. K., który w swych pierwszych zeznaniach stwierdził, że było to przed zatrzymaniem P. K. i są próbą nieobciążania P. K.;

- ustosunkowanie się do zarzutu obrazu przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego materiału dowodowego, skutkującą błędnym uznaniem zeznań świadka F. K. za wnoszące niewiele do sprawy,

- ustosunkowanie się do zarzutu obrazu przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego materiału dowodowego, skutkującą błędnym uznaniem zeznań świadka S. K. za wnoszące niewiele do sprawy

oraz poprzez zaakceptowanie wadliwej, dowolnej i sprzecznej z zasadami wiedzy i logicznego rozumowania oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy,

co skutkowało przeanalizowaniem przez Sąd zarzutów w apelacji w sposób odbiegający od standardów kontroli instancyjnej, a co doprowadziło do błędnego utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku, który jest niesłuszny w zakresie skazania P. K.;

2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli odwoławczej, a to poprzez nienależyte i nierzetelne rozpoznanie w zakresie apelacji obrońcy skazanego P. K. , zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie uznania, iż:

- oskarżeni brali udział w przetransportowaniu pojazdu m-ki H. o wartości 10000 euro, w celu ukrycia go i ukrywali go w garażu przy ul. [...] w S.;

- oskarżony P. K. pełnił zasadniczą rolę w procederze,

co skutkowało przeanalizowaniem przez Sąd zarzutów apelacji w sposób odbiegający od standardów kontroli instancyjnej, a co doprowadziło do błędnego utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku, który jest niesłuszny w zakresie skazania P. K..

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uniewinnienie oskarżonego P. K. (obecnie K.) od przypisanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji lub Sądowi II instancji.

Prokurator w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej rozpoznania na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego akcentuje się, że: „kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17, LEX nr 2428223; LEX nr 2692803*). „Wykazanie wadliwości przeprowadzonej w sprawie kontroli apelacyjnej poprzez zakwalifikowanie uchybień jako rzekomo naruszających dyspozycje art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. nie może ograniczać się wyłącznie do formalnego powołania tych przepisów w zarzucie kasacji i stworzenia pozorów nieprawidłowej kontroli odwoławczej (poprzez sugerowanie np. «nienależytego», «niepełnego», «niewłaściwego», «nierzetelnego», «pobieżnego» rozpoznania apelacji), jeżeli z istoty zarzutu odczytywanej z jego uzasadnienia, jednoznacznie wynika, że skarżący wyłącznie domaga się przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy kolejnej, dublującej kontroli apelacyjną, weryfikacji prawidłowości orzeczenia sądu pierwszej instancji bądź forsuje subiektywną interpretację wyników postępowania dowodowego. Podważenie prawidłowości procedowania sądu odwoławczego w zakresie ustawowych standardów kontroli odwoławczej uzależnione jest od precyzyjnego wykazania takiego stanu rzeczy, z odwołaniem się – w razie potrzeby – do treści apelacji, jak i pisemnych motywów orzeczenia instancji *ad quem*” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2023 r., I KK 357/23, LEX nr 3716834*).

Lektura uzasadnienia kasacji prowadzi tymczasem do wniosku, że nie spełnia ona powyższych warunków. Przedstawiono w niej bowiem jedynie polemiczny wywód na temat zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W kontekście wyrażonej tam argumentacji należy zauważyć, że kontrola instancyjna została przeprowadzona przez Sąd odwoławczy rzetelnie, na co wskazuje szczegółowy wywód tego Sądu zawarty w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Jeśli chodzi o kwestię przemieszczania skradzionych motorów pomiędzy garażami wynajmowanymi przez P. K. po jego tymczasowym aresztowaniu, to Sąd odwoławczy miał postawy, by odwołać się do treści wyjaśnień B. O., który wszedł w posiadanie kluczy do garaży po aresztowaniu i jak wyjaśnił, to właśnie na prośbę już wówczas aresztowanego P. K. doszło do przemieszczenia motocykli. Warto w tym kontekście podkreślić, że Sąd II instancji dokonał weryfikacji oceny dowodu z wyjaśnień B. O., dostrzegając za Sądem I instancji postawę tego współoskarżonego ukierunkowaną na nieobciążanie P. K. (zob. s. 12 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*). Wobec podzielnia stanowiska Sądu I instancji co do uznania tej części wyjaśnień za wiarygodne, wbrew temu, co sugeruje obrońca skazanego, Sąd odwoławczy nie miał obowiązku ustalać, w jaki sposób doszło do kontaktu pomiędzy ww. osobami, zwłaszcza że zagadnienie to nie zostało choćby tylko zaakcentowane przez obrońców P. K.. Oczywiście jest przy tym, że pomimo rygorów tymczasowego aresztowania, osoba wobec której zastosowano ten środek zapobiegawczy nie jest pozbawiona całkowicie możliwości kontaktu z osobami przebywającymi na wolności, a zatem sam fakt tymczasowego aresztowania nie mógł podważać wiarygodności wyjaśnień B. O..

Jeśli chodzi o zarzuty dotyczące weryfikacji oceny wiarygodności wyjaśnień H. K., zeznań F. K. i S. K., to stanowią polemikę ze stanowiskiem orzekających w sprawie Sądów, prowadzoną zresztą na dużym poziomie ogólności wywodu. Sąd odwoławczy dokonał tymczasem szczegółowej weryfikacji dowodu z wyjaśnień ww. współoskarżonego (zob. s. 11 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*), a także miał na uwadze treść zeznań wymienionych świadków, uznając że ich relacje niewiele wносиły do sprawy (*ibidem*, s. 12).

Uwadze Sądu odwoławczego nie umknął również zarzut dotyczący motocykla marki H. i w tym zakresie Sąd ten miał podstawy do uznania, że znalezienie w dniu 14 marca 2019 r. jedynie jego ramy nie deprecjonuje ustalenia, iż skazani brali udział przetransportowaniu całego motocykla z uwagi na upływ czasu od dnia transportu do momentu ich zatrzymania (s. 13 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.

[J.J.]

[r.g.]